

vilde den gamle Fortrolighed ikke rigtig indfinde sig igen. Af Frygt for at komme til at sige noget, der kunde genopvække Striden fra før, fortav de deres Tanker for hinanden og talte om ligegyldige Ting. Jakobe kunde derfor heller ikke nu faa sig til at berøre Spørgsmaalet om deres Forlovelses Offentliggørelse, endsige til at betro ham sin Formodning om sin Tilstand; og Per kunde paa sin Side ikke overvinde sig til at fortælle hende om sin Familjes Bosættelse i København, af hvilken han, trods Formiddagens store Begivenheder, stadig var meget optaget.

Desuden gik han i Uro for, at Nanny skulde dukke op herude. Der var ved Middagsbordet bleven talt om, at hun af Hensyn til Selskabet den næste Dag vilde komme om Aftenen og overnatte her. Hele Tiden gik han derfor med et spidset Øre vendt op imod Villaen og maatte samtidigt passe paa, at Jakobe ikke mærkede hans Adspredthed.

Tilsidst satte de sig paa Bænken nede ved Stranden, hvor der var Læ for den stærke Blæst. Det var omtrent i den samme Time, de havde opholdt sig her den foregaaende Dag; men det var en ganske anden Stemning, der hvilede over Naturen denne Aften. Indtil langt imod Nord var begge Kystlinjerne skarpt optrukne. Hveen traadte saa tydeligt frem, at man kunde se Søen brydes under Øens solluende Grusskrænter. Vinden var vestlig, og langs den sjællandske Kyst var Vandfladen næsten rolig, ja paa Steder, hvor Jordsmonnet bag Strandkanten højnede sig, laa den aldeles spejlblank, saa Badebroer og Villahaver tegnede sig deri. Ude paa Dybet derimod gik sorteblaa Bølger med hvide Skumprikker. Nogle Lystbaade tumlede sig derude for halvrebete Sejl, mens en grønmalet Fragtdamper gik støt op gennem Løbet og varskuede Baadene med en hæs Dampføjte. Den tykke Kulrøg, der blev hængende ned over den som en Sky, fangede Solnedgangsskæret og trak en lang, skummel Skygge henover Vandet.

Ved dette friske Søbillede kom Per til at mindes Fritjof. I Tankerne førtes han tilbage til Berlin, til de muntre Aftener med den gale Maler og hans forrykte Kunstbrødre i den hyggelige Stamkneipe i Leipzigerstrasse.

Han forstod i Grunden ikke selv, hvad det var, der havde tiltrukket ham hos disse Folk, saa han i et Øjeblik som dette formelig kunde føle Længsel efter deres Selskab. Han ansaa